

Ο δεύτερος αγώνας του φετινού παγκοσμίου πρωταθλήματος ήταν το Σουηδικό ράλι. Παραδοσιακά μετά το Monte εδώ και δεκαετίες, ο αγώνας αυτός είχε, έχει κάτι το ιδιαίτερο. Κι ήταν τόσο ιδιαίτερο ώστε, παρά το γεγονός ότι ήταν διεθνής, να χρειαστούν 31 διοργανώσεις, από το 1950 έως το 1981, ώστε να επικρατήσει πλήρωμα που δεν θα ήταν Σουηδικό. Μολοντούτο παρέμενε σφαλισμένο σε όμορα πληρώματα.

Ακόμα περισσότερα χρόνια χρειάστηκαν, τριάντα τρία, ώστε να νικήσει μη Σκανδιναβικό πλήρωμα. Έπρεπε να περιμένουμε μέχρι το 2004 και τον πρωταθλητή των επτά τίτλων ώστε το Σουηδικό κάστρο να πέσει σε Γαλάτικα χέρια.

Παράλληλα ανέδειξε μια σειρά νικητών που δεν είναι ευρύτερα γνωστοί, ή αποδεκτοί ή έστω αστέρες πρώτου μεγέθους, όπως ο Igvor Carlsson ('89), ο Mats Jonsson ('92, '93), ο Thomas Radstrom ('94).

Χρειάστηκαν άλλα εννέα χρόνια για πάει σε άλλα Γαλάτικα χέρια, το 2013, εκείνα του S. Ogier.

Φέτος ο αγώνας παιζόταν έως την τελευταία ετάπ. Ο νεαρός (25+) Νορβηγός και ομορφόπαιδο Andreas Michelsen, είναι πέντε δεύτερα μπροστά από τον πρωταθλητή και ξέρει ότι στο τέλος της 21ης ετάπ, μετά από 15,87 χλμ. τον περιμένει για πρώτη φορά το ψηλότερο σκαλοπάτι του βάρου.

Ο Ogier έχει δώσει τα πάντα και περιμένει στο στοπ. Έχει βγάλει κράνος μπαλακλάβα και περιμένει, την επίδοση του νέου.

Ο μικρός έρχεται αέρινος, λίγο πάνω από το όριο, όταν σε μια αριστερή, χάνει την ουρά που σκάει πάνω στη χιονοσωρό. Είναι πλέον επιβάτης δεν μπορεί να κάνει κάτι, μοιραία πέφτει σε υπερδιόρθωση και η του Ρολο μούρη βυθίζεται μέσα στα χιόνια. Μένει πεισματικά στο γκάζι αλλά δεν... Το Ρολο κολλάει. Ο Ola Floene χτυπά με ορμή τις σημειώσεις στα πόδια του, η νίκη μόλις είχε χαθεί.

Τη στιγμή λοιπόν που ο πρωταθλητής, και ομόσταβλος μην το λησμονούμε, στο στοπ της powerstage, ακούει την τελευταία εξέλιξη, όλα on line είναι πια, ξεσπάει. Λες και ήταν η πρώτη του νίκη. Άγρια χαρά, πανηγύρι, αλαλαγοί!

Αργότερα θα συγχαρεί τον ηττημένο.

Παρατηρήσεις:

Κανέναν Waldergaard, Mikkola, Blomqvist, Rohrl, Kankkunen δεν θα έκανε ποτέ, έτσι. Ο ΚΚΚ τερματίζοντας την τελευταία ετάπ του αγώνα της πατρίδας του, του τελευταίου ράλυ που κέρδισε, πίσω στον Αύγουστο του '99, κι' αφού έχει κάνει όργια με το Impreza, δέχεται ήρεμος την ερώτηση από ρεπόρτερ τι ελαστικά χρησιμοποίησε: ...black round Pirelli, αποκρίθηκε με τη βαριά προφορά των ρο κάτω από ένα ανέκφραστο μουστάκι με γαλήνιο βλέμμα. Στα 40 του, είχε κερδίσει σε αυτό το γκραν πρι ανάμεσα στα κωνοφόρα, στο ρολερκόστερ μέσα στις σημύδες, αστέρες, όπως ο Sainz, ο Makkinen, ο Colin, ο Auriol και γιατί όχι ο Burns και τόσοι άλλοι φιλόδοξοι.

Ήρεμος, με απόλυτο μέτρο, χωρίς να σηκώσει ούτε τον τόνο της φωνής του. Σημάδι της γενιάς του, σημάδι της εποχής του.

Οι έξαλλοι πανηγυρισμοί του Ogier, δεν είναι παρά σημάδι των καιρών μας, της πίεσης που δέχονται σήμερα οι οδηγοί και της απέραντης οπτικοποίησης που δέχεται ανελέητα το σπορ.

Γιατί να μας αρέσει;